

23.86x33.1	1	61	עמוד	המוסף	מערב	28/10/2022	83635416-6
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790							

דרור רפאל

קומבינציה תמוהה.
סג"ל ונתניהו
בפודקאסט

בין העבר להווה

לא בכדי הביא נתניהו בפודקאסט שלו עם אראל סג"ל סיפור על רצח ארלוזורוב • וגם: כך מנהיגת העבודה הופכת את העצרת לזכרו של יצחק רבין לנישיתית

יש משהו פתטי בריקוד הזה ביניהם, האחד מפור פיי תיונות זולים הדורשים חנופה, והשני מלקט אותם בחדווה. נתניהו מספר על כך שהרצל ידע לדרוש בפגישותיו מדינה, וסג"ל חייב להגיב "גם אתה, אדוני, ידעת לדרוש את מה שאתה רוצה מהאמריקאים". האם באמת ההערות מלחכות הפנכה האלה נחוצות למישהו? כנראה שכן. לשניהם. לא בכדי הביא נתניהו את הסיפור על רצח ארלוזורוב. עד היום הוא לא הצליח להתנער מהטענות נגדו, כאילו הוביל מסע הסתה נגד ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל. הרצח אולי מייסר אותו.

אף שהוא מודה שלא היה פוליטיקאי מוצלח. שוב, המאזין אמור להשלים לעצמו, בטח לא כמו ביבי. האזנה לנתניהו במשך שעה אינה משולה לשום חוויית נתניהו אחרת שחווייתם. לא מראיונות שנתן, לא מספרים שנכתבו עליו, ולא מהספר שכתב על עצמו. בפודקאסט הוא מארח את אראל סג"ל, שכאילו מארח אותו. קומבינציה תמוהה. יש משהו דומה באישיותם. שניהם כאילו מחויבים כל העת לתת קרדיטים מוגזמים לאנשים אחרים. נתניהו - לאביו. אראל סג"ל - לנת-ניהו. ביבי משלב את המילה "אבי" בכל משפט שני. אביו חזה את השואה. אביו הביין שחייבים להקים מדי-נה. אביו הוא כמו הרצל, סבו הוא כמו ויצמן. החנפנות הבלתי נגמרת הזאת, של האחד לאבותיו, והשני אליו, מעיבה על השיחה המרתקת. היא כמו פרסומת שחוזרת על עצמה פעם אחר פעם.

דקה השביעית בפרק השני של הפודקאסט של בנימין נתניהו קורה דבר מרתק. הוא מספר שאביו, כשהיה אדם צעיר, פגש בכיכר ציון בירושלים חלק מהנאשמים ברצח ארלוזורוב - באותה שעה שבה בוצע הרצח על חוף ימה של תל אביב, מה שמוכיח את חפותם. "הוא הכיר אותם, את אב"א אחימאיר ואת האחרים, וידע שזו עלילת דם... הוא הלך לסבי ואמר לו, מתבצע כאן דבר נורא ואיום. יהודים מאשימים יהודי ברצח של יהודי. לא היה ולא נברא... למען מטרות פוליטיות".

לעומתו, יש מי שרודפים ורודפות אחר הרצח כדי לקושש קולות והופכות את העצרת, שאמורה להיות מרכזית ולאומית - לשולית ונישיתית. אחרי שבשנה שעברה לא נערך ולא נערכה לא טקס ולא עצרת לזכרו, מנהיגת העבודה מרב מיכאלי נזכרה דווקא השנה "לזכור ולא לשכוח", ומזמינה את הציבור לעצרת שתתקיים במוצ"ש (מחר) בכיכר ציון, ערב הבחירות לכנסת. גם שינתה את מיקומה וגם הגרסה את מועדה.

ראוי לתהות, מה גורם לאדם בוגר, עיתונאי ידען, מו-כשר ואינטליגנטי כמו סג"ל, לחוש צורך להתחנף ולה-תלקק על אדם אחר, ידען מוכשר, אינטליגנטי ופוליטי-קאי-על, בקצב של אחת לחמש דקות.

כנראה שלא רק בראשו של נתניהו מהדהד ההקשר המיידית בין רצח בתל אביב לכיכר ציון בירושלים ומי שמואשם במעורבות בו, ולא בצדק.

לכל סיפור שהוא מביא, נתניהו מזכיר את אביו וסבו, כמעין פורסט גאמפים שהיו נוכחים בהיסטוריה היהודית לכל אורכה. סיפוריו עמוסים בפרטים מרתקים, פיקנ-טיים. יש לו דרכים מרתקות להסתכל על העם היהודי מאז ועד היום. עם נרדף שלא זכה במנהיגים חזקים דיים שידעו להילחם עבורו. כאן המאזין אמור להשלים את הפער ולהצטער על שלא היה לנו ביבי כל השנים.

אחרי כהונה שנויה במחלוקת במשרד התחבורה, כשהייתה שותפה לממשלה שהתפרקה לאחר שנה, מי-כאלי מאבדת אפילו את המגניבות שליוותה אותה בסבב הקודם. אז הייתה רעננה, לוחמת, אידיאולוגית ומסי-קרנת. הפעם היא בגרסה דושבגית מעייפת ומטרחנת, מציגה פוליטיקה ישנה, של לדחוף בכוח, של לעקם את מה שיש, של להשתמש בצורה מעוותת בעבר, ומנסה לעשות רווח מהרצח. העצרת תיערך תחת הכותרת "נל-חמות ונלחמים על דרכו", אך אמורה להיקרא "נלחמת על עצמה ועל אחוז החסימה".

נתניהו מספר על כך שהרצל ידע לדרוש בפגישותיו מדינה, וסג"ל חייב להגיב "גם אתה, אדוני, ידעת לדרוש את מה שאתה רוצה מהאמריקאים". האם באמת ההערות מלחכות הפנכה האלה נחוצות למישהו?

מסקנתו חותכת: עם שהיה חכם ובולט, אך חלש ומ-פוזר - סופו להירדף, תמיד ובכל מקום בעולם. נתניהו עובר מהרעיונות הגדולים, מהמחשבות הפילוסופיות אל הסיפורים הקטנים, עד כדי כך שאתה תוהה אם האיש הזה לא אמור להיות עוסק מדי מכדי לגבש דעה גם על הארכיטקטורה של גאודי וגם על משפט קטן של קאנט, שאמר ש"אין קו אחד ישר בעץ העקום של האנושות", ולגזור ממנו תוכנה נגד הליברליזם שמנסה לשבור ולש-נות את הטבע, לעומת הקפיטליזם שמשלים אותו. לדבריו, הוא אינו קורא ספרים עלילתיים אלא ביוגרפיות. הוא מתרשם ללא הרף מהרצל, ויצמן, אהרונסון ו'בוטנסקי,